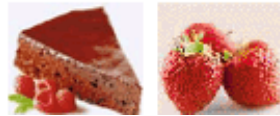
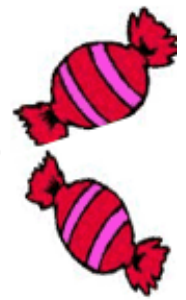

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

נא לא לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

מוצש"ק	הד"נ	
17:17	16:02	ירושלים
17:16	16:05	חיפה
17:12	16:01	חיספין
17:18	16:16	תל אביב
17:18	16:05	חברון

שבת קדש פְּרַשְׁת וַיֵּשֶׁב | כ"א כִּסְלוֹ הַתּשַׁע"ב | גְּלִיוֹן מִסְפָּר 7 | שָׁנָה ראשונה

יור"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א

חכמי ישראל

נקדף אמתלפא

אברהם יעקב מסדיגורא

נולד בכ' חשון תק"פ (1819) לאביו רבי ישראל מרז'ין, חתנו של רבי אהרן מקרלין בעל "בית אהרן". עליו ועל אחיו רבי דוד משה מטשורטקוב העיד רבי ישראל אביהם, שהם זכו לאור הגנוז, ויכולים לראות מרחוק דברים נפלאים וגנוזים. אחר פטירת רבי ישראל ירש את מקומו בסדיגורא (אחיו הבכור נפטר בדמי ימיו), ואף אחיו הצדקים ראו בו את מנהיג הדור וקבלו את מרותו. נפטר ביום י"א אלול תרמ"ג (1883).

זוכרים אתם את סבתא חנה? איך אפשר לשפח? בנדאי זוכרים אתם ששאלתי את סבתא חנה על החנפיה של אפרים, וסבתא הבטיחה לי שתספר לי בשבת הבאה? כל יום שחלף ספרתי את השעות וסקרנותי הלכה והתגברה ככל שהתקרבה השבת. בשבת בקשי הצלחתי להתגבר על עצמי, ובסעדת השבת הבטתי בשעון כל כמה דקות, וכשתמה הסעדה וברכת המזון קפצתי ממקומי וקראתי בקול: אבא נלך לסבתא חנה? אבא הביט בי ואמר, היום אתה תלך עם אחיך ואחיותיך. חשוב שפלקם תשמעו מסבתא חנה על החנפיה של אפרים. אבל אבא, אמרתי: סבתא תשמח לראותך. אכן ענה לי אבא, אך הסברתי לסבתא שאתם תבואו ובלעדי. הסתכלתי אל אחי ואחיותי וראיתי את התדהמה שאחזה בהם. אבל אבא... ילדי בפרשת השבוע יעקב אבינו שולח את בנו אהובו יוסף אל אחיו בשכם, וכאשר יוסף מגיע לשכם ואינו מוצאם, הוא מחפש ומחפש עד שהוא פוגש איש ואומר: "את אחי אנכי מבקש". זהו רמז לחנפיה של אפרים, ועכשו לכו לבקר את סבתא. רצנו לביתה של סבתא חנה, שקבלה את פנינו בשמחה גדולה, ועל שולחנה היו מונחים מיני עוגיות ופרות, ממתקים ושתייה מתוקה. שבו ניני היקרים סביב השלחן, ברכו וטעמו, יש לי הרבה מה לספר לכם. לא חפינו להזמנה נוספת, וסבתא שישבה בראש השלחן, החלה בספוריה. אבי אליהו היה סוחר גדול בעירנו. בביתנו לא היה חסר דבר, וכל טוב ובשפע היו תמיד מונחים בכל פנה. אבא נוהג היה להכניס לביתנו כל יום וכל שבת וחג עניים ונזכרים, שהיו אוכלים ושותים, ולא אחת היו נשארים ללון בביתנו. יום אחד הגיע לביתנו אדם מוזר מאד. לבושו היה קרוע ועל ראשו היה מונח משהו שצורתו כובע לו.

נקדף אמתלפא (המשך)

ישב ליד השלחן אכל ושתה וידו האחת החזיקה בשק בלוי שהיה מונח לידו. הנח את השק בחדר אמר לו אבא, אך הוא סרב. לאחר ארוחת הערב, הציע אבא לאיש לישן אצלנו והוא שמח מאד. כשעלה האיש לחדרו, השק היה בידו ולכל מקום שהלך השק היה אתו. כל בני הבית והאורחים נרדמו במהרה. בבקר, אבא עבר בין החדרים להעיר את כלם, וכשהגיע לחדרו של האיש פרצה קריאת תדהמה מפיו: לאן נעלם הארח? עלינו לראות ולחפש אך לא מצאנו. לפתע, קראה אמי, ראו: השק תחת המטה! התכופנו, ואכן, מונח היה לו השק לבדו כאלו חפה לבעליו. מעגנו מה יש בשק אמרתי, ואבי ענה לי: זו אבדה שנשמר אצלנו עד שייבוא בעל האבדה ויתן סימנים ונקבלה. לא שמנו לב לזמן שעבר, וסבתא אמרה: יקרים שלי, תכף זמן סעדה שלישית, לכו לביתכם ומסרו דרישת שלום לאבא ואמא, ובשבוע הבא, שבת חנכה אספר לכם את המשך הספור. חזרנו הביתה, ואני לא הפסקתי לחשב להיכן הלך האיש? ומדוע נעלם מקדם בבקר? ומה יש בשק? אולי אתם יודעים חברי היקרים?

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
הי"ד

בְּשֵׁבִילֵי הַפְּרָשָׁה

יעקב אוהב את יוסף. הוא נותן לו, ורק לו, כְּתֹנֶת פָּסִים. האחים, שְׂרֹאִים שְׂיֹסֵף מִקְבֵּל יַחַס מִיַּחַד מֵאֲבֵיהֶם – שׁוֹנְאִים אוֹתוֹ, וְאִינָם מִסְגָּלִים לְדַבֵּר אִתּוֹ. יוֹסֵף מִנְסָה לְהִתְקַבֵּל לְאֲחָיו, מִסְפָּר לָהֶם עַל חִלּוּמוֹת שְׁחֵלֵם, מֵה שְׂמִגְבִּיר אֶת שְׁנֵאתָם. האחים מִקְנָאִים בְּיוֹסֵף. הַשְׁנָאָה וְהַקְנָאָה גוֹרְמִים לְאֲחִים לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה, הֵם מוֹכְרִים אֶת יוֹסֵף וְגַם מִשְׁקֵרִים לְיַעֲקֹב. הַקְנָאָה, אַחַת הַרְגָּשׁוֹת שְׁנֵאֲנָחֵנו מְרַגִּישִׁים בְּחַיִּים יְכוּלָה, אִם לֹא נִתְגַּבֵּר עָלֶיהָ, לְהוֹבִיל לְמַחְשָׁבוֹת לֹא טוֹבוֹת, וְלַפְעָמִים אֲפִלּוּ לְמַעֲשִׂים לֹא טוֹבִים. זֶה תְּלוּי בְּנוֹ. בְּבַחֲרִיה שְׁלֵנוּ, לְאִיזָה קוֹל אֲנַחְנוּ מְקַשְׁבִּים... זֶה לֹא תְּמִיד קָל, אֲבָל זֶה אֲפָשָׁרִי.

הַחִיָּזָה בְּפֶרֶשׁה

- א. מִנֵּינּוּ יוֹדְעִים שְׂיֹסֵף הַזְדַּרְזוּ לְמִלֵּא רְצוֹן אָבִיו, אֵף עַל פִּי שְׂיַדַע שְׂאֲחָיו שׁוֹנְאִים אוֹתוֹ?
- ב. מֵהֵיכֵן יוֹדְעִים אֶת שְׂבָחוֹן שֶׁל הַשְׂבָּטִים, שְׂלֹא דִבְרוּ אַחַת בְּפֶה וְאַחַת בְּלֵב?
- ג. הֵאֵם יַצְחָק הַתְּאֵבֵל עַל יוֹסֵף?
- ד. אֵיךְ יַעֲמַד הָאָדָם בְּמִדַּת הַרְחָמִים?

סֹפֵר לְשִׁלְחוֹן הַשֶּׁבֶת

בְּתַקוּפָתוֹ שֶׁל הַנְּאוֹן רַבִּי יְהוּדָה אֶסְאֵד מְגֹדֹלִי רַבְנֵי הַיּוֹנְגְרִיָּה הָיָה יְהוּדִי פְּשוּט אֶחָד – שְׂמֵשׁ בֵּית הַכְּנֻסָּת. הוּא עֶבֶד אֶת ה' בְּתַמִּימוּת. מִדֵּי יוֹם הָיָה מְדַלֵּק אֶת גְּרוֹת בֵּית הַכְּנֻסָּת [לֹא הָיָה חֲשֵׁמֵל בְּתַקוּפָה הַהִיא] וְהָיָה אוֹמֵר בְּהִתְלַבְּבוֹת "לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא... הַגְּנִי מוֹכֵן וּמִזְמֵן לְקִיָּם אֶת מִצְוֹת 'כְּבָדוּ ה' בְּאוֹרִים', וּמְכַוֵּן בְּהַדְלָקַת גְּרוֹת בֵּית הַכְּנֻסָּת אֶת כָּל הַכְּנֻסוֹת שֶׁהֵיוּ בְּהַדְלָקַת הַגְּרוֹת בְּבֵית הַמְּקֻדָּשׁ. כֵּן הָיָה נֶהֱגַ מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ וְהַצְּבוּר הָיָה מִתְּפַעֵל מִכְּנֻסוֹת הַטְּהוֹרָה שֶׁל הַשְּׂמֵשׁ. פְּעַם גְּזַדְמֵן הַקְּצָב שֶׁל הַעֲנִיָּה לְבֵית הַכְּנֻסָּת בְּעַת הַדְלָקַת הַגְּרוֹת שֶׁל הַשְּׂמֵשׁ וְהוּא הִתְלַבֵּב מֵאֵד מִמָּה שְׂרָאָה עַד שֶׁהִתְחִיל לְקַנֵּא בַשְּׂמֵשׁ, וְשָׂאֵל אוֹתוֹ אִם הוּא מוֹכֵן לְמַכֵּר לוֹ אֶת זְכוּת הַדְלָקַת הַגְּרוֹת וְאֵף נֶקֶב בְּסָכוּם כֶּסֶף גְּדוֹל שְׂיִהְיֶה מוֹכֵן לְתַת לְשְׂמֵשׁ אִם הוּא יִהְיֶה מוֹכֵן לְנֹתֵר עַל הַמְּצָנָה. הַשְּׂמֵשׁ דָּחָה בְּתַקְוָה אֶת הַהַצָּעָה לְנֹתֵר עַל מִצְוֹת הַדְלָקַת הַגְּרוֹת שֶׁהִיָּתָה חֲשׂוּבָה מֵאֵד בְּעֵינָיו, אֲבָל הַקְּצָב לֹא וָתֵר וּמִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ נִדְגַד לְשְׂמֵשׁ וְהִתְחַנֵּן לְפָנָיו לְתַת לוֹ אֶת הַמְּצָנָה. בֵּינוֹ שְׂגָבְרוּ תַחֲנוּנָיו שֶׁל הַקְּצָב, הַחִלִּט הַשְּׂמֵשׁ לְהִתְנַעֵץ עִם רַבִּי יְהוּדָה אֶסְאֵד שֶׁהָיָה מְגֹדֹלִי הַדוֹר. הֵרֵב שְׂשִׁמְעָה אֶת הַסְּפּוּר יַעֲץ לְשְׂמֵשׁ לְהַעֲבִיר אֶת הַמְּצָנָה לְקְצָב, וְלִדְרוֹשׁ מִמֶּנּוּ מְטָבַע [=זְהוּב] אֶחָד כָּל יוֹם עֲבוּר הַהַדְלָקָה. מְדַבֵּר הָיָה בְּסָכוּם כֶּסֶף גְּדוֹל, וְהֵרֵב אָמַר לְשְׂמֵשׁ: אֵל תִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּכֶסֶף שְׂיִתֵּן לְךָ הַקְּצָב, תִּשְׂאִיר אוֹתוֹ בְּצַד לְעַת הַצּוֹרֶךְ. לְמָרוֹת שֶׁהָיָה קָשָׁה מֵאֵד לְשְׂמֵשׁ לְנֹתֵר עַל מִצְנָה זוֹ הִיָּתָה לוֹ אֲמוּנַת חֲכָמִים וְהוּא צִיָּת לְדַבְרֵי הֵרֵב. מִדֵּי יוֹם הַקְּצָב הָיָה נוֹתֵן מְטָבַע אֶחָד לְשְׂמֵשׁ בֵּית הַכְּנֻסָּת וְנִגְשׁ לְהַדְלִיק אֶת הַגְּרוֹת. הַשְּׂמֵשׁ מֵצַד עָשָׂה כְּהוֹרָאָת הֵרֵב וְהִנִּיחַ אֶת הַכֶּסֶף בְּקַפָּה מִיַּחַד לְעַת מְצוּאָה. בְּמִשְׁךְ הַשְּׁנַיִם הַצְּטַבֵּר בְּקַפָּה סָכוּם כֶּסֶף גְּדוֹל מֵאֵד. יוֹם אֶחָד פָּגַשׁ אֶחָד מִבְּנֵי הַקְּהֵלָה אֶת הַקְּצָב בְּבֵית הַכְּנֻסָּת כְּשֶׁהוּא בּוֹכָה בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ. שָׂאֵל הָאִישׁ אֶת הַקְּצָב מֵדוּעַ אַתָּה בּוֹכָה? וְהַקְּצָב הִשִּׁיב לוֹ שֶׁהוּא אִירַס אֶת בְּתוֹ וְאִין לוֹ כֶּסֶף לְמַמֵּן אֶת הַנְּדוּנָה שְׁלָהּ, בְּאוֹתוֹ מַעֲמֵד אָמַר הַקְּצָב מֵהוּ סָכוּם הַכֶּסֶף שְׁחֹסֵר לוֹ. הַדְּבָרִים הַגִּיעוּ לְאִזְנֵי הֵרֵב וְהוּא קָרָא לְשְׂמֵשׁ וְאָמַר לוֹ: עֵתָה הִגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁתְּקַיֵּם בְּכֶסֶף שְׂשִׁמְרָת מִצְנָה גְּדוֹלָה, מִצְוֹת הַכְּנֻסָּת כְּלָה. קַח אֶת כָּל הַכֶּסֶף שְׂשִׁלֵּם לְךָ הַקְּצָב בְּמִשְׁךְ כָּל הַשְּׁנַיִם וְתֵן אוֹתוֹ ל... קְצָב כְּדֵי שְׂיִוָּכַל לְהַשִּׂיא אֶת בְּתוֹ בְּכָבוֹד. הַשְּׂמֵשׁ הַצְּדִיק וְהַתְּמִים לֹא שָׂאֵל שְׂאֵלוֹת וְאָמַר שֶׁהוּא יַעֲשֶׂה מֵה שְׂיֵאמַר לוֹ הֵרֵב. לְפָנָיו שְׂמָסְרוּ אֶת הַכֶּסֶף לְקְצָב, הֵרֵב סָפַר אֶת הַכֶּסֶף וְהִתְבָּרַר לְהַפְתָּעוֹ שֶׁהָיָה בְּקַפָּה שֶׁל הַשְּׂמֵשׁ אֶת הַסָּכוּם הַמְּדִיק שֶׁהָיָה חֹסֵר לְקְצָב כְּדֵי לְחַתֵּן אֶת בְּתוֹ. כְּמָה מוֹסֵר הַשְּׂכָל יֵשׁ לְלַמֵּד מִסְּפּוּר זֶה. הַשְּׂמֵשׁ בְּסֵךְ הַכָּל הַדְלִיק גְּרוֹת בְּבֵית הַכְּנֻסָּת, אֵךְ בֵּינוֹ שֶׁעָשָׂה זֹאת בְּכֻנְיָה טְהוֹרָה הוּא הַצְּלִיחַ לְהַדְלִיק אֶת הַאֹר וּבְנִשְׂמָתוֹ שֶׁל הַקְּצָב שֶׁהָיָה אָדָם פְּשוּט וְהִתְלַבֵּב מִמְּצָנָה זוֹ וְרָצָה לְקַיֵּם אוֹתָהּ בְּכָל מְאֹדוֹ. מִמְּצָנָה שֶׁל הַדְלָקַת הַגְּרוֹת שְׂקִיָּם הַשְּׂמֵשׁ בְּכֻנְיָה תְּמִימָה הוּא זָכָה לְהִיּוֹת שְׂתָף לְקִיּוּם מִצְוֹת הַכְּנֻסָּת כְּלָה.